Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 21. *Den 1. August 1871.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Templers Opførelse. — Apostelembedets Nøgler.

Tale af Ældste George Q. Cannon, holdt i Salt Lake City den 8de April 1871.

(Fra „Deseret News.")

Jeg vil begynde mine Bemærkninger med at læse et Stykke af 1ste Krønikernes Bogs 17de Kapitel fra det 3die Vers.

„Men det skete i den samme Nat, at Guds Ord skete til Nathan, sigende: gak, og Du skal sige til David min Tjener: saa sagde Herren: Du, Du skal ikke bygge mig et Huus til at boe udi, efterdi jeg haver ikke boet i et Huus siden den Dag, jeg opførte Israel, indtil denne Dag; men jeg haver været med dem fra Paulun til Paulun og fra Tabernakel til Tabernakel. I alle de Steder, jeg haver vandret med al Israel, haver jeg talet noget Ord med En (eller Anden) af Israels Dommere, hvilken jeg haver befalet at føde mit Folk og sagt: hvorfor bygge I mig ikke et Huus af Cedertræer?

„Saa skal Du nu sige til David min Tjener: saa sagde den Herre Zebaoth: jeg, jeg tog Dig fra Faarestien, fra bag efter Faarene, at Du skulde være en Fyrste over mit Folk Israel. Og jeg haver været med Dig, hvorsomhelst Du haver gaaet, og haver udryddet alle dine Fjender for dit Ansigt og gjort Dig et Navn som de Stores Navn, der ere paa Jorden. Og jeg vil sætte mit Folk Israel et Sted og plante det, at det skal boe paa sit Sted og ikke ydermere forurolige; og uretfærdige Folk skulle ikke mere undertrykke dem, saasom i Begyndelsen, endog fra de Dage jeg gav Dommere Befaling over mit Folk Israel. Og jeg haver ydmyget alle dine Fjender, og jeg kundgjør Dig, at Herren vil bygge Dig et Huus. Og det skal skee, naar dine Dage ere opfyldte, at Du gaaer herfra med dine Fædre, da vil jeg opreise din Sæd efter Dig, som skal være af dine Sønner, og jeg vil stadfæste hans Rige. Han, han skal bygge mig et Huus,

og jeg vil stadfæste hans Stol evindeligen. Jeg, jeg vil være ham en Fader, og han, han skal være mig en Søn, og jeg vil ikke lade min Miskundhed vige fra ham, saasom jeg lod den vige fra ham, som var før Dig; men jeg vil befæste ham i mit Huus og i mit Rige evindelig, og hans Stol skal være fast evindelig.

„Efter alle disse Ord og efter alt dette Syn, saaledes talede Nathan til Kong David."

Der er et Punkt i det nys Oplæste, Brødre og Søstre, som jeg især vil henlede Eders Opmærksomhed paa, og det er Herrens Velbehag med Davids ædle Hensigt — en Hensigt, som øiensynlig ingen af Davids Forgængere havde lagt for Dagen, nemlig at bygge et Huus for Hærskarernes Herre, et Tempel eller et Sted, over hvilket og i hvilket hans Herlighed kunde aabenbares. Saa fornøiet synes Herren at være med dette Forsæt hos David, at han gav ham Løfte om hans Dynastie's Grundfæstelse, at hans Søn skulde regjere efter ham og at denne Søn skulde vorde et Redskab i Guds Haand til at opføre et prægtigt Tempel til hans Navn.

Paa andre Steder i den hellige Skrift ere Aarsagerne anførte, hvorfor Herren ikke modtog dette Offer af Davids Haand. Etsteds hentyder Herren til hans Vandel og siger, at han havde udgydt meget Blod. Han havde bekæmpet sine Fjender, og af den Grund vilde Herren ikke modtage hans Tilbud; men han lovede David, at han vilde opreise ham en Søn, som skulde være en Fredens Mand, en Mand fri for Blod og Krig, og i dennes Livstid skulde Templet blive opført, og ifølge Guds Forjættelse ved sin Tjener Profeten Nathan blev Salomon født, og han udførte det Arbeide, hans Fader havde betænkt. Han byggede et Tempel, og Herrens Herlighed hvilede over det, og Herrens Velsignelse fulgte Salomon saalænge som han med et fuldkomment Hjerte tjente sine Fædres Gud.

Israel var ogsaa høiligen velsignet, medens de byggede dette Gudshuus, og endskjøndt Salomon i sin Indvielsesbøn siger, hvor er det muligt, at Gud kunde opslaae sin Bolig paa Jorden, naar Himlene og Himlenes Himmel ikke kunne rumme ham, nedlod den Almægtige sig dog til at aabenbare sin Herlighed i dette Huus i saa stor en Grad, at Præsterne ikke kunde udholde det. Ja Guds Velsignelse hvilede i hele Folkets Paasyn over dette Tempel, og de vidste, at han havde antaget deres Arbeide og deres Midler, som de havde offret til dette hellige Huus's Opførelse.

Dette Arbeide taler lydeligt til os paa en høist eiendommelig Maade. Der findes ikke et Folk eller Samfund paa Jorden i denne vor Dag, naar undtages de Sidste Dages Hellige, som tænke paa at bygge et Tempel for Hærskarernes Herre paa samme Princip og i samme Øiemed, som Templet i Jerusalem opførtes.

Vi have allerede fuldendt to Templer og paabegyndt fem. De Hellige kjende godt Omstændighederne ved Kirtlands Tempels Opførelse, hvadenten de selv vare der tilstede eller ikke; de ere alle velbekjendte med de velsignede Resultater, som flød deraf. De vide, at Gud virkelig aabenbarede sig for sine Tjenere og Folket paa en overordentlig Maade, og at han udgød over dem store og herlige Velsignelser. Mange Ordinancer, som vare gaaede tabt for Menneskene, og som neppe kjendtes af Navn, og til hvis Udøvelse der ingen Authoritet havde været paa Jorden i mange Slægtled, bleve der gjengivne, og Mænd og Kvinder annammede Ordinancer, Forjættelser og Velsignelser, der husvalede deres Hjerter og

anspored dem til at virke for Herrens Gjerning. Og ikke blot bleve disse Ordinancer forrettede, men en høiere Grad af Myndighed blev den Guds Profet tildeel, der stod som Hovedet for denne Uddeling.

Ligeledes bragte Templet i Nauvoo os mange Velsignelser, det vil sige, saavidt som det var færdigt, thi Guds Riges Fjender tillod os ikke at fuldføre det ganske; men saavidt vi fik det færdigt, modtog Gud sine Tjeneres og sine Helliges Arbeide og store og herlige Velsignelser bleve de Sidste Dages Helliges Kirke tildeel, paa Grund af dens Medlemmers Utrættelighed og Flid i dette Guds Huus's Opførelse.

Jeg har ofte tænkt paa, hvor kort Tid vi havde til at fuldføre Templet efter Josephs Død. Han døde, som bekjendt, eller rettere han blev myrdet den 27de Juni 1844, og inden Udgangen af 1845 modtog de Hellige deres Begavelser i Templet. Murene vare opførte, Taget dækket, Spiret reist og øverste Etage saavidt færdig, at de Ældste kunde gaae derind og forrette Guds Huus's Ordinancer — Beseglinger, Tvætninger, Salvninger og andre Anordninger, der vare nødvendige for hans Helliges Væxt, Udvikling og Fuldkommenhed, og naar man erindrer, at alt dette udførtes i den korte Tid af lidt over et Aar, er det et kraftigt Vidnesbyrd om de Helliges Iver og Anstrengelse for at efterkomme Guds Ord og hans Befalinger til os som et Folk, for at „vi ikke skulde forkastes tilligemed vore Døde."

Men det tillodes os ikke at beholde det Huus, det var os ikke forundt at modtage flere Velsignelser der. Guds Fjender kom over os og vi vare nødte til at forlade det saavel som vore Hjem, og det faldt som Offer for de Ugudeliges Had — det gik op i Luer, hvilket maaske var en bedre Lod for det end at blive staaende og blive vanhelliget af ryggesløse Folk.

Vi maae nu paabegynde et nyt Tempel. I mange Aar har Grundvolden til et været færdig paa denne Indhegning, og meget Arbeide har været anvendt derpaa, men vi have ikke drevet stærkt paa med samme. Der har været Grunde derfor — gode og vægtige Grunde. Det er at ønske, naar vi atter bygge et Tempel, at det ikke skal falde i vore Fjenders Hænder, som Tilfældet har været med de andre, vi have bygget, men at det kunde staae som et varigt Minde om de Helliges Tro, Iver og Opoffrelse, og at Guds Huus's Ordinancer kunde blive forrettede der i alle kommende Tider.

Der synes nufortiden at hvile en Aand over Herrens Tjenere, der paaskynder dette Tempels Fuldendelse, og jeg tvivler ikke paa, at denne Aand vil finde Gjenklang i alle de Helliges Bryst i dette Territorium saavel som i hele Adspredelsen. At dømme efter mine egne Følelser i dette Stykke, samt deres Udtalelser, hvem Sagen er bleven forelagt, troer jeg fuldt og fast, at en Aand virker paa hele Folket, der tilskynder dem til at imødekomme de givne Raad i denne Henseende, og at de ere villige til hurtigst mulig at iværksætte dets Gjennemførelse.

Der er mange Grunde, hvorfor dette skulde gjøres. Gud har i sin Miskundhed tilladt os at bygge et midlertidigt Huus, som vi kalde Begavelseshuset, i hvilket vi have modtaget mange Ordinancer og Velsignelser; men der gives flere, som ikke kunne administreres i Begavelseshuset — som maae opsættes indtil et Tempel bliver færdig, hvor Guds Tjenere kunne indgaae og forrette de hellige Ting antageligen for ham. Dette alene burde være nok til at vække os op til fornyet og mægtig Anstrengelse for dette Værks Fremme.

Da David havde besluttet at ville berede Midler til det Tempel, som hans Søn Salomon skulde bygge, samlede han sammen alt hvad der kunde benyttes til dette Arbeide, for at Salomon, naar han kom paa Thronen efter hans Død, kunde have fuldt op af Materialier og Midler til at begynde med. Det falder af sig selv, de Sidste Dages Hellige kunne gjøre ligesaa, men et saadant Forlangende er ikke stillet til os. Alt hvad der kræves af os, er at vi holde den Guds Lov, som er bleven os given, nemlig Tiendeloven. Det er bleven mig fortalt, og jeg tvivler aldeles ikke derpaa, at om dette Folk blot vilde betale en Tiendedeel af sin Tiende, kunde dette Tempel meget hurtig blive fuldendt. Som et Folk have vi været meget forsømmelige med at yde vor Tiende. Der gives udentvivl mange Undtagelser, men som en Regel have vi ikke adlydt denne Lov saa nøiagtigt som vi burde. Nu er der imidlertid Leilighed for os at oprette hvad vi have forsømt, og vi bør derfor med Iver og Kraft tage fat paa Tempelarbeidet, saa vi atter kunne have et Huus i vor Midte, hvor Ordinancer kunne blive udførte for Levende og Døde. Det er min Overbeviisning, at naar dette Tempel engang bliver færdigt, vil Guds Kraft og Godhed aabenbares for os i en hidtil ukjendt Grad. Ethvert Arbeide af dette Slags, vi have udført, har skjenket os en Tilvæxt af gode og herlige Resultater. Det var Tilfældet i Kirtland og Nauvoo — begge Steder modtog vore Ældster en forøget Indflydelse, og efter at hine Templer vare fuldførte og Ordinancerne deri administrerede, have de været fyldte med en Kraft, de aldrig tidligere besad.

Hvis der behøves noget Beviis herpaa, saa lad os ihukomme vor vidunderlige Udfrielse siden vi forlod Illinois. Op til den Tid, da Templet blev fuldendt og Velsignelser tildeeltes Folket i samme, havde vore Fjender for en stor Deel altid triumferet over os. Vi vare blevne drevne fra Sted til Sted, havde flygtet fra By til By, Stat til Stat, men hvor forandret sidenefter. Vi vandrede ud i Ørkenen som et fattigt, forladt Folk, med Intet uden Guds Velsignelse til Beskyttelse og Veiledning, og fra den Dag vi satte over Missisippi indtil idag den 8de April 1871, har uafbrudt Held og Triumf ledsaget os. Gud har øiensynligen udfriet os fra vore Fjenders Hænder, og naar det saae ud som om vi skulde overvældes, som om ingen jordisk Magt kunde redde os fra Undergang, har Gud gjort for os som han gjorde for sit gamle Pagtensfolk, da han skilte det røde Hav ad og friede dem fra Forfølgerne — paa ligesaa vidunderlige Maader ere vi blevne friede fra overhængende Farer og Vanskeligheder.

Hvorfra, mine Brødre og Søstre, kommer denne Kraft? Hvor skriver den sig fra? Jeg troer den har sit Udspring fra de Velsignelser, Kræfter, Nøgler og Bemyndigelser, som Gud overdrog til de Hellige, og som han begyndte at give dem i Nauvoo Tempel. Israels Ældster modtog der Nøgler, Begavelser og Rettigheder, som de ikke glemte at benytte sig af i Trængslens og Farens Stund, og Skyerne adsplittedes, Stormene udrasede og Fred, Held og Velsignelse blev de Hellige tildeel, i Forhold til den Tro, de besad. Nogle henføre maaske disse Goder til andre Aarsager, men jeg henfører dem til dette, og jeg vil give Gud Æren derfor. Jeg udleder alle disse Udfrielser fra de Velsignelser, vore Ældster modtog i hiint Tempel og tidligere. Det er derfor min fuldkomne Overbeviisning, at naar dette og andre Templer blive fuldførte, vil en forøget Kraft blive dette Folk tildeel, og vi ville

som Følge deraf blive bedre skikkede til at kæmpe mod Mørket og de Onder, der existere i Verden, samt grundfæste Zion, saa det aldrig skal omstyrtes.

Jeg veed nok, at Mange ansee dette for Fanatisme. Denne Dom er karakteristisk for den vantroe Slægt, hvori vi leve. Menneskene i denne vor Tid have skudt Gud langt bort fra sig. Han boer i et ubegrændset Fjerne og man troer ikke, han har noget med Menneskets Anliggender at skaffe. Menneskene, siger man, maae tilkæmpe sig Frelse og Salighed ved deres egen Viisdom, og der er mange Folk, ja jeg tør endog sige mange Nationer, som troe, at Gud ikke i mindste Maade befatter sig med jordiske Ting. Man tænker paa ham og taler om ham, men det er kun af tom Vane og Tradition. Der er kun meget Faa, som troe, at han direkte indvirker paa Menneskets Skjebne.

Da saadan en Tro eller rettere sagt Vantro gjør sig gjældende, er det naturligt, at Tanken om at bygge Templer for den Allerhøieste, i hvilke Ordinancer kunne udføres for Levende og Døde, maa slaae Folk som noget høist besynderligt og fanatisk. Men lad mig spørge, hvad var Hensigten med Templets Opførelse i Salomons Dage? Hvad var Hensigten med at gjenopbygge det, efter at Nebukadnezar havde ødelagt det? Hvorfor anstrengte Ezra og de fra Fangenskabet tilbagevendte Jøder sig saa meget for at gjenopreise Guds Tempel i Jerusalem? Vi læse i Bibelen, at Guds Velsignelse hvilede over dem. Deres Fjender forulempede dem rigtignok og gjorde alt hvad de kunde for at hindre deres Arbeide, men desuagtet vare de særdeles velsignede, og Gud modtog deres Arbeide og tildelte dem sine kosteligste Gaver.

Da Jesus kom til Verden, stod Templet endnu i Jerusalem, men det var bleven vanhelliget. Ved en vis Leilighed blev han saa opbragt netop derfor, at han tog en Svøbe og uddrev Vexelererne og Andre, som besmittede det, væltede deres Borde og paa den utvetydigste Maade viste dem sit Mishag med Vanhelligelsen af hans Faders Huus.

Vi see ogsaa i Aabenbaringen, at engang i Tiden skal Guds Paulun være hos Menneskene paa Jorden. Hvorledes skulle vi som Mænd og Kvinder berede os for dette? En af Profeterne siger: „Og den Herre Gud, hvem I søge, skal pludselig komme til sit Tempel;“ dette viser, at der paa en eller anden Tid skal bygges et eller flere Templer paa Jorden, hvortil Gud skal komme.

Naar jeg har betragtet denne Gjenstand, har jeg ofte tænkt paa, hvor ligegyldige Menneskene ere med Hensyn til deres Fremtid. Vi fødes her paa Jorden, og de dyrebareste Slægtskabsbaand knyttes. Der er Forældre, som elske deres Børn over alle Grændser. Disse Børn voxe op, indgaae nye Forbindelser og opreise Familier, og disse Familiebaand ere de ømmeste, Menneskehjertet kjender. Der er Intet, som er saa skikket til at gjøre Livet behageligt som Forholdet mellem Forældre og Børn, og Børn og Forældre, Manden og Hustruen, Hustruen og Manden, og mangen en Mand mister alt sit Haab, naar hans Ægtefælle døer; hans Hjerte fortvivler og Livet synes ham goldt og tomt, ja det er hændt, at Mænd i deres Sorg have forkortet deres Liv. Det samme er Tilfældet med det andet Kjøn — paa Grund af en kjær Ægtefælles Død vil en Hustrues Hjerte ofte briste og hun lægges i en tidlig Grav. Og dog, midt i en Verden, hvor alle disse inderlige Baand og Følelser herske, gjøres der ingen Skridt for deres

Fornyelse hiinsides Graven. Man troer ikke, at saadanne Følelser existere i den anden Verden.

Forestil Eder blot, hvis I kunne, en Tilværelse, hvor alle disse Slægtskabsbaand ere aldeles tilintetgjorte, medens vi Alle dog omgaaes med hverandre i een stor Flok! Det er denne Slags Himmel Mange vente at komme til.

Jeg har hørt Geistlige sige: „Jeg vil ikke vide af noget Slægtskabsforhold mellem mig og min Hustru herefter; da vil hun ikke staae mig nærmere end enhver anden Kvinde, og jeg ikke være hende kjærere end enhver anden Mand; vore Børn vilde ikke staae i nærmere Forbindelse med os end alle andre Børn, og i denne Tilstand skulle vi leve i Evigheders Evighed." Dette er i Sandhed en mørk Fremtid for ethvert Menneske, der besjæles af en Mands, Hustrues, Faders, Moders eller Barns Hengivenhed — sørgelige Udsigter for den uendelige Evighed, hvortil vi Alle haste.

Men i gamle Dage gav Gud en vis Myndighed til en af sine Apostler, nemlig Peter. Han gav ham Fuldmagt til at binde paa Jorden, og det skulde være bundet i Himlen, til at løse paa Jorden, og det skulde være løst i Himlen. Hvor findes denne Myndighed nu? Skal man søge den hos den romersk-katholske Kirke? Hvis den findes der, bliver den ikke udøvet. Skal man søge den hos de Episkopale? Findes den der, saa har man glemt at forkynde det. Hvor skal man hen, for at finde en Mand med den Myndighed til at løse og binde paa Jorden og i Himlen, som Jesus gav Peter? Hvor skal man finde en Mand, hvis Handlinger blive saaledes anerkjendte af Herren, og hvis Ord og Anordninger blive stadfæstede af Himlen selv? Man reise hele Jorden rundt og undersøge alle de forskjellige Sekter, der sige sig at være Apostlernes Efterfølgere, og man vil ingensteds gjøre Fordring paa nogen saadan Magt. Men kom til de Sidste Dages Hellige, der paastaae at have den oprindelige Kirke gjenoprettet hos sig, og som forfegte, at de eie Apostlernes Myndighed, den samme, som Peter, Jakob, Johannes og andre Apostler udøvede, og blandt dem kan man finde Fuldmagten til at løse og at binde paa Jorden, saa at det har Gyldighed i Himlen. Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige paastaaer, at Gud har gjengivet Apostelembedets Nøgler, at han har paany gjenbragt Myndigheden, hvorved Ordinancer kunne udføres paa Jorden, der vilde binde Manden til sin Hustru, Hustruen til sin Mand, Børnene til Forældrene og Forældrene til Børnene, paa det at disse Slægtskabsforbindelser, der ere gyldige for Herrens Øine, ikke blot skulle gjelde for Tiden, men vedblive at existere gjennem alle kommende Evigheder.

Dette er de Sidste Dages Helliges Paastand, og dette er den Myndighed, de udøve. At gjøre Krav paa Apostelskabets Myndighed uden at gjøre Fordring paa Retten til at udøve samme, vilde være aldeles stridende mod Aanden og Kraften af hiint Kald, som var paa Jorden i gamle Dage. Derfor ville vi opreise Templer og forrette Ordinancerne, thi vi ansee dette Liv blot som en Prøvestand, hvor vi kunne vinde Erfaring og berede os for en større Ophøielse og fuldkomnere Uddannelse i den tilkommende Verden.

Vi bygge Templer og administrere Ordinancer og Anordninger i samme, hvilket vil danne os til at boe evindeligen hos Gud, hos Christus og hans Apostler i Himmeriges Rige. Der vil hver Mand have sin Familie, sit Rige. Der staaer skrevet, at Gud er Kongernes Konge og Herrernes Herre, men hvor-

ledes kan han være Kongernes Konge, dersom der ikke findes underordnede Konger til at yde ham Hyldest og anerkjende, at han er deres Herre og Konge?

Da Gud sagde til Abraham, at hans Sæd skulde blive talrig som Stjernerne paa Firmamentet, hentydede han kun til hans Storhed og hans Rige i Evigheden. Han sagde til Abraham, at han skulde være Konge over denne umaadelige Hærskare, thi hvis Abraham ikke skulde være Regent over dem, hvad Gavn eller Fornøielse skulde saa hans talrige Afkom være for ham? Da Gud sagde til ham, at hans Sæd skulde blive ligesaa utallig som Sandet ved Havets Bred, hentydede han i et Sprog, der ei kunde misforstaaes, til hans fremtidige Herlighed i hans evige Rige. Og hvis alle Mennesker erholdt de samme Forjættelser som Abraham, vilde de ogsaa faae en utallig Skare af Efterkommere at regjere over. Profeten siger om vor Herre og Frelser Jesus Christus: „Og hans Fyrstendoms Storhed skal være uden Ende.“ (Es. 9, 7.; Luk. 1, 32.) Eller som Kong Jakobs Oversættelse siger: paa hans Riges V æ x t skal der ingen Ende være. Det vil voxe og tiltage for hvert Afsnit af Evigheden. Deri bestaaer netop h a n s Herlighed, og Guds Magt og Herlighed bestaaer i Mængden af hans Afkom, og naar Slægt har fulgt Slægt, indtil Jorden er bleven fyldt og herliggjort, ville andre Kloder rulle ind i Tilværelsen, paa hvilke Guds vor himmelske Faders Børn skulle formeres i de aldrig endende Evigheder.

Som det blev sagt til Abraham og Jesus, saaledes vil det blive sagt til a l l e Guds trofaste Sønner og Døttre, og af denne Grund troe de Sidste Dages Hellige paa Ægteskabspagtens evige Natur. Naar vi indgaae et Ægteskab, er der en Magt her paa Jorden, som knytter Baandet, saa det er bundet i Himlen tillige. Mænd og Kvinder blive viede hos os for Tid og Evighed, og ikke som i Verden: indtil Døden adskiller dem; nei, det Baand, der forener dem, er ligesaa varigt som Evigheden selv, og der kommer aldrig en Tid, da det skal sønderrives eller oploses; der skal aldrig være Ende paa deres Formerelse, thi deri bestaaer Guds Herlighed, og dette er den Velsignelse, han skjenker alle sine trofaste Børn.

En guddommelig Evne er bleven os givet her paa Jorden: at forplante vor egen Slægt, og skulde denne Evne, der føder saa megen Glæde, Fred og Lyksalighed, være indskrænket til dette korte Liv alene? Det er urimeligt at tale om noget Saadant; Menneskets sunde Fornuft lærer os noget Andet. Den lærer os, at vi ikke ere blevne til blot for Tiden, at vi ikke ere blevne skabte i Guds Billede og begavede med guddommelige Egenskaber blot for en 30, 40, 50, 70 eller 100 Aar, men vi ere skabte som evige Væsener, med Evne til at virke med vore Talenter i al Evighed, hvis vi ere trofaste, eller med andre Ord, leve saa Gud er tilfreds med vor Vandel. Der er derfor en dyb Betydning og ophøiet Skjønhed i den Forjættelse, Gud gav til Abraham, at hans Sæd skulde blive saa talrig som Stjernerne paa Firmamentet.

De Sidste Dages Hellige leve for dette. Vi betragte dette Liv som et meget kort Afsnit af Tiden. Vi have lidt og ville rimeligvis komme til at lide mere, ligesom Guds Hellige fordum, thi dette Liv er en Prøvestand — en kort Periode fyldt med Sorg og Kummer. Torne, Tidsler, Krat, Hindringer og Vanskeligheder omgive vor Sti paa alle Kanter, men som igaar bemærket: vi see hen til en himmelsk Stad, „hvis Bygmester og Forarbeider er Gud.“ Vi imødesee den Tid, da denne Jord skal blive befriet for sin Fordærvelse og renses med

Ild, da der skal blive en ny Himmel og en ny Jord, og da de Hellige skulle erholde deres retmæssige Arv, luttret fra Synd og Besmittelse. Da skal Djævelens Magt være indskrænket, og vi skulle formere os og opfylde Jorden, derefter gaae til nye Kloder og fortsætte vor Forplantelse fra Verden til Verden evindeligen.

Dette er en kortfattet Skildring af den Himmel, de Sidste Dages Hellige forvente. Det er ikke en Himmel, hvor Baand og Forhold opløses — hvor Forældre og Børn gaae op i den hele Masse, hvor Mand og Hustru ikke kjende hinanden mere, men tvertimod hvor alle disse kjære Baand existere og styrkes og udstrækkes endnu videre. Mennesket skrider stadig fremad paa den af Gud vor himmelske Fader bestikkede Bane.

Dette er nogle af Grundene, hvorfor vi ønske at faae et Tempel bygget; men der er en Mangfoldighed af andre Grunde, hvorfor vi bør tage fat paa dette Arbeide med al vor Kraft og hurtigst mulig faae det fuldendt. Lad os anstrenge os til det Yderste for at faae det færdig saa snart som mulig, og Gud vil velsigne os derfor. Han vil befæste vor Fod i disse Bjerge; han vil velsigne vor Væxt og gjøre os til et mægtigt Folk. Han har allerede sat sit Segl paa os — han har tilladt os det herlige Privilegium at bære hans Navn. Lad os derfor bygge et Huus til hans Navns Forherligelse, over hvilket hans Kraft kan hvile, thi dette kræves af vor Haand, og maa Herren hjælpe os til at udføre det og være trofaste til Enden, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Mormon-Bataillonen.

Siden sidste Nummer af „Stjernen" udkom, have vi oplevet Aarsdagen for en af de vigtigste Begivenheder ikke blot i de Sidste Dages Helliges Historie, men i Amerikas og hele Verdens. Det er nemlig den 24de Juli, hiin mindeværdige Dag, da de landflygtige Hellige for fire og tyve Aar siden ankom til Saltsødalen mellem Klippebjergenes evige Befæstning. Fra denne Dag daterer sig en ny Epoke i Verdenshistorien, fra denne Dag af vandt Guds Rige saa at sige et sikkert Fodfæste paa Jorden, fra denne Dag af har Fred, Held og Velsignelse fulgt de Hellige i al deres Virksomhed, fra denne Dag af have de formedelst Guds Naade triumferet over alle sine Modstandere, og fra denne Dag af begyndte den amerikanske Ørken at forvandles til en frugtbar Slette, der blomstrer som en Rose, et mægtigt Rige blev grundet — et Faktum, som har slaaet en Verden med Forbauselse, og har tiltrukket sig Statsmænds velbegrundede Beundring saavel i Amerika som i Europa.

Lige siden Kirkens Oprettelse i 1830 indtil 1847 har den været jaget, drevet og forfulgt fra By til By, fra Stat til Stat og mange af dens brødefrie Medlemmer ere faldne for Morderhaand eller have tilsat Livet som Følge af Over-

anstrængelse, Blottelse og Mangel. Vor elskede Profet — det nittende Aarhundredes bedste og ædleste Mand — faldt som Offer for den Sag, Herren den Almægtige havde kaldet ham til at varetage, vore prægtige Templer bleve brændte og de Helliges Vei over den ubanede Ørken betegnedes for de efterfølgende Emigranter med friske Grave af Mænd, Kvinder og Børn, der havde offret al jordisk Bekvemmelighed, naar den ikke kunde nydes ved Siden af fri Religionsøvelse ifølge deres Hjertes Tilskyndelse.

Men idag ville vi væsentlig offre nogle Ord til de ædle Mænds Minde, som i vort Samfund kjendes under Navnet „Mormon-Bataillonen." Medens de Hellige laae i Leir ved det nuværende Florence ved Missourifloden, hvor de havde ligget hele Vinteren siden deres Uddrivelse i usle Tømmerhytter eller i Telte og Vogne, indløb der Ordre fra de Forenede Staters Regjering, i Spidsen for hvilken dengang stod Præsident Polk, at Mormonerne skulde stille 500 Mand at gaae i Krigen mod Mexiko, som netop dengang udkæmpedes mellem General Santana paa den ene Side og General Taylor, Øverstbefalende for den amerikanske Armee, paa den anden. Præsident Young indsaae strax, at hvis denne høist urimelige Ordre ikke blev efterkommet, vilde man benytte dette som et Paaskud til at anklage os som opsætsige mod de Forenede Staters Authoritet og paadrage de stakkels Flygtninge endnu større Forfølgelse, end den de netop vare slupne fra. Han forelagde derfor Sagen for Brødrene, og man saae her det mindeværdige Syn, at over 500 unge, kraftige Ældster frivilligen offrede sig til denne sørgelige Tjeneste, medens de fuldt og vel vidste, at deres gamle Fædre og Mødre, deres Hustruer og spæde Børn mere end nogensinde trængte til deres energiske Bistand paa den farefulde Reise i den hylende Ørken, der nu forestod dem. Følgende Enkeltheder vedrørende Mormon Bataillonen have vi fra Præsident George A. Smith, der optegnede dem i Anledning af de tiloversblevne Medlemmers festlige Sammenkom i Salt Lake City i Juli 1867.

„De Frivillige bestod af 545 Mand, inddeelte i 5 Kompagnier paa 109 hvert; de samledes i Council Bluffs og mønstredes i Tjenesten den 16de Juli 1846, og efterladende deres Familier og Vogne i Omaha- og Pottawattomi-Indianernes Land, begave de sig paa Marschen. De marscherede først til Fort Leavenworth, 180 engl. Miil fra Florence. Paa denne Tour døde en af Folkene af Overanstrengelse i den umaadelige Solhede. Paa dette Sted fik de deres Geværer og andre Fornødenheder, reglementerede for de Forenede Staters Infanteri, og begyndte deres Marsch i Retning af Santa Fe den 13de August. Foruden sit Gevær maatte hver Mand bære sit Tæppe, sin Tornyster, Ammunition og Vandflaske.

„Oberst Allen, som blev holdt tilbage noget i Fort Leavenworth efter Bataillonens Afmarsch, døde pludselig paa dette Sted. Denne Mands Død var et beklageligt Tab for Brødrene, thi han havde forstaaet at vinde deres inderlige Hengivenhed. De fortsatte altsaa deres Marsch til Santa Fe i Ny Mexiko og leed meget af Mangel paa Vand og Proviant — engang maatte de marschere 60 engl. Miil uden Vand; det var meget knapt om Vand mange Steder, og det man fandt var ofte næsten udrikkeligt.

„Ved Ankomsten til Santa Fe den 12te Septbr. beskikkede General S. W. Kearney Oberstlieutenant Philip St. George Cooke til at tage Kommandoen over

Bataillonen i Oberst Allens Sted. For Afmarschen til Californien udsondrede Oberst Cooke alle dem, som han ansaae for svage til at udholde Touren, og stillede dem under Kapitain James Browns Kommando, som den 18de Septbr. begav sig op til Arkansas Floden, hvor de anlagde Fort Purbelow.

„Oberst Cooke fortsatte Reisen med Resten af Mandskabet gjennem et Landskab, hvor aldrig nogensinde en Vogn havde passeret; for at undgaae Sneen paa Bjergene fulgte Obersten Rio Grand del Norte Flodens Dalføre 300 Miil i sydlig Retning, dreiede derpaa mod Vest og passerede gjennem den befæstede By Tueson i Arizona. Fra dette Sted vare Veiviserne ukjendte med Veien, og man maatte famle sig frem som en Blind i Mørket. Allerede da de forlod Santa Fe, bleve Soldaterne satte paa ¾ Ration, men kort efter nedsattes Forsyningen til ½ Ration og lidt senere til ¼. Kjødet, de spiste, bestod af saadanne udmagrede Trækdyr, som ikke kunde gaae længere. Ved een Leilighed blev deres Nød afhjulpen paa en uventet og mirakuløs Maade, idet de nemlig stødte paa en heel Hjord af vildt Kvæg.

„De reiste engang 100 Miil uden Vand, og de maatte derfor grave Brønde af betydelig Dybde midt i Ørkenen. Endelig ankom de velbeholdne til det Stille Oceans Kyst uden noget særdeles Tab. Veilængden var: fra Indrulleringsstedet til Fort Leavenworth omtrent 180 Miil; fra sidstnævnte Sted til Santa Fe 700; derfra, ad den Vei de fulgte, til San Diego i Californien 1,150 Miil, ialt omtrent 2,030 Miil. Næsten hele Marschen lagdes gjennem et ubefolket Land, en Ørken, som endnu ikke var bleven undersøgt eller udforsket, og paa den sidste Deel af Veien havde de hverken Vand eller Græs nok til Trækdyrene. De maatte bane sig Vei gjennem aldrig før betraadte Bjergpas, og naar Dyrene døde, maatte Bataillonen bære et Tillæg af Ammunition og paa samme Tid trække og skyde Vognene gjennem Sandet og over de ufremkommelige Bjergegne."

Medens vi behandle dette Emne, ville vi endnu tilføie Oberst Cookes Vidnesbyrd om vore Brødres Orden, Udholdenhed og Disciplin paa denne mindeværdige Marsch. Han skriver:

„Hovedkvarteret, San Diego den 30te Januar 1847.

„Ordre Nr. 1. Den kommanderende Oberstlieutenant lykønsker herved Bataillonen i Anledning af dens heldige Ankomst til det Stille Oceans Kyster, efter at have tilbagelagt en Veilængde af over 2,000 Miil. Man vil forgjeves søge i Historien efter et Sidestykke til denne Infanteri-Marsch. Ni Tiendedele af Veien gik gjennem en Ørken, hvor Intet uden vilde Indianere og vilde Dyr fandtes, eller gjennem Strækninger, hvor der ikke fandtes nogen levende Skabning af Mangel paa Vand. Med næsten haabløst Arbeide have vi paa saadanne Steder sænket dybe Brønde, som fremtidige Reisende ville nyde Godt af. Uden Veivisere have vi vovet os ind i sporløse Prærier, hvor der ikke fandtes Vand i flere Marscher. Med Hakke og Spade i Haand have vi banet os Vei over Bjerge, der syntes at trodse alle Skabningers Fremtrængen, med Undtagelse af den vilde Geed, og vi have hugget os Vei gjennem Bjergklofter, der vare saa snevre, at vore Vogne ikke kunde passere. For at bringe disse første Vogne til det Stille Havs Kyster, have vi maattet vedligeholde vore Muuldyrs Kræfter ved at lade dem græsse paa vidtstrakte Strækninger, hvilket har kostet os anstrengende Hyrdning, og dog er ikke et eneste Dyr undsluppet.

„Garnisonerne fra de fire Presidios (Distrikter) i Sonora, samlede indenfor Fort Tuesons Mure, have ikke standset os — vi dreve dem ud med samt deres Artilleri; men vor Omgang med Byens Borgere har ikke givet Anledning til Klage over Nogen af Eder. Halv nøgne og halv forhungrede have vi opdaget og banet en ny Vei, som vil være af stort Gavn for vort Land.

„Efter Ankomsten til det første Settlement i Californien, og efter kun een Dags Hvile, vare I strax villige og rede til at fortsætte Marschen til et Sted, hvor vi ventede at møde vore Fjender, og det ovenikjøbet saa hurtig, at I ikke fik Tid til at salte Eders Forraad af ferst Kjød.

„Saaledes have I, mine Frivillige, lagt for Dagen Egenskaber, som vare Veteraner værdige. Men Meget staaer endnu tilbage at lære. Snart maa al Eders Opmærksomhed fæstes paa Exercis, System og Orden, hvilket alt er nødvendigt for Soldaten.

„Efter Ordre af

P. St. George Cooke,
Oberstlieutenant.
P. C. Merrill,
Adjutant."

De Hellige vide, at formedelst Forsynets naadige Styrelse og ifølge en Profeti af Præsident Young før Bataillonens Afreise fra Florence, bleve Brødrene permitterede kort efter Ankomsten til Californien og undgik saaledes at komme i Krigen. Under Opholdet i Californien var det, at nogle af Brødrene, der havde taget Arbeide hos Kapitain Sutter, opdagede Guldet, hvilket siden fremkaldte saa stor Omvæltning ikke blot i Amerikas, men ogsaa i Europas Forhold. Ifølge Præsident Youngs Ordre standsede imidlertid ingen af Brødrene der, paa en enkelt Undtagelse nær; de lode sig ikke friste af Verdens Gud, men begave sig strax paa Veien for at opsøge deres flygtende Familier og Venner. I Saltsødalen traf de Pionererne, som vare ankomne dertil nogle Dage forud, og efter at have hjulpet dem med at bygge Forskandsninger mod Indianerne, begave de Fleste af Bataillionen sig over Ørkenen, blottede næsten aldeles for Proviant og Trækdyr, til Florence, hvor de traf deres Familier, og næste Foraar begave de, der havde erhvervet sig den fornødne Udrustning, sig atter paa Reisen over Ørkenen til de Helliges fremtidige Hjem i Klippebjergene.

En Opponents Misfornøielse.

Vore Læsere have oftere hørt nævne en By i Utah ved Navn Corinne, beliggende ved Pacifikbanen og bygget og befolket næsten udelukkende af Fremmede. Det var engang vore Fjenders sikkre Haab, at denne By skulde tage Luven fra Salt Lake City, at den ved sin Beliggenhed skulde berøve vor Hovedstad og de andre Mormonbyer Størsteparten af deres Handel osv., samt at den skulde være Centralpunktet for „Civilisationens" Virksomhed i Utah og inden længe løse

sin Opgave: omvende Folket, nedbryde Mormonismen og om muligt spille Frugten af de Helliges Arbeide over i Hedningernes Hænder. Dette Haab er desværre hyppig bleven stærkt rystet, og i et af de senere Nummere af „Corinne Journal" klages der bitterligen over „Hedningernes" langsomme Virksomhed i Utah.

I Anledning af det ofte cirkulerede Rygte, at Præsident Young skulde have til Hensigt at drage til Sandwichøerne med hele Kirken, udtaler nævnte Blad sig saaledes:

„Paa ingensomhelst Maade! Hvorfor skulde han vel? Han har et langt bedre Sted lige midt i de Forenede Stater — han har jo Utah Territorium. Hvem forulemper ham vel her? Brigham har ikke mere Grund til at flytte sine Folk over til Sandwichøerne end Præsident Grant har til at flytte Resten af os derover. Vi troe forøvrigt, at han aldrig har tænkt alvorligt paa at flytte siden 1857, om han gjorde det da, med mindre Flytningen skulde gaae til Illinois og Missouri. Udsigterne ere som hundrede til en, at Brigham vil faae en Plads i de Forenede Staters Senat snarere end at fortrække til Sandwichøerne."

Bladet er ikke bedre tilfreds med Congressen. Det klager over, at Anti-Mormonerne (vore Modstandere) ikke faae tilstrækkelig Understøttelse af Congressen eller Regjeringen i det Hele. „Congresmænd og Senatorer," siger det, „ere bange for at træde paa Kapitain Hoopers Tæer, og hvad der er endnu værre: de herværende, tappre Faa erholde heller ikke nogen Understøttelse af den Hærskare af Reisende, som i den senere Tid har besøgt Utah. De synes alle at blive fortryllede af de kirkelige Autoriteters forekommende Væsen. Brighams Bolig er Samlingsstedet for Staternes Skjønhed og Elegance — de Rige, de Mægtige, de Fornemme stimle sammen i „Løvehuset" (Præsident Youngs Privatbolig), som hos den mest feterede Potentat i Verden. En lang Række af fornemme Reisende fra Østen skrider ind igjennem Porten og iblandt dem er der mange elegante Damer — mange Hustruer, unge Piger og Børn — og de yde Brigham ligesaa ærbødig en Hyldning som selve Sultanen. Ingen af dem synes at nære den mindste Modfølelse for ham, paa Grund af hans talrige Giftermaal, og de skuppe sig ivrigt forbi alle de andre Mormon-Dignitærer, som ærbødigt hilse dem paa Verandaen, for at nyde den Ære at trykke hans Haand. Det er høist besynderligt at see en Mode-Dronning fra Boston, der bærer sin ranke Figur stolt som en virkelig Dronning, straalende i Ungdommens indtagende Friskhed, ydmygt som en Rebekka trykke denne Mands Haand, hvis Bryllupper ere talrigere end hendes Aar, og tykkes høiligen beæret ved hans Nedladenhed."

Bladet er heller ikke fornøiet med Udsigterne for Fremtiden. De Fremmede komme ikke til Utah, siger det, for at bekæmpe Mormonismen, men kun for at tjene Penge. De ere kun ivrige for at faae fat i den Jord, der skjuler det glimrende Metal. „Lad Mormonerne beholde sit Theokrati og Polygami," sige de, „hvad kommer det os ved? Vi ere ikke Bigotter."

„The Journal" er ikke tilfreds med Noget. Nedbrydelsen af Mormonismen synes at blive et langvarigere Arbeide, end man drømte om, og Bladet ender sin Jeremiade med følgende Paragraf:

„Amerika bør vide, at Mormonismen florerer; den er en Institution i Republiken; en Stat i Staten. Tale om, at 5,000 Hedninger og Apostater i

Utah kunne udrette Noget imod 90,000 Mormoner! Vi ville naturligvis prøve og atter prøve, men vi kunne ikke udrette Stort uden kraftig Hjælp i alle Retninger af de Forenede Staters Regjering."

Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1842. (Fortsat fra Side 318).

Vi læse: at Disciplene uddreve „Djævle i Jesu Navn," og da en Kvinde, som besad en Spaadomsaand, raabte efter Paulus og Silas: „Disse ere den høieste Guds Tjenere, som forkynde Eder Saliggjørelsens Vei," opdagede de Aandens rette Karakteer, og omendskjøndt hun talede til deres Gunst, bød Paulus Aanden at fare ud af hende, og frigjorde sig saaledes for den Beskæmmelse, som ellers maaske vilde have rammet dem, idet Folk vilde have troet, at de stode i Forbindelse med hende i Udførelsen af hendes utilladelige Principer, hvilket sikkerligen vilde være bleven lagt dem til Last, dersom de ikke havde tugtet den onde Aand.

En lignende Magt existerede i Præstedømmet i de forskjellige Tidsaldere. Moses kunde opdage Troldkarlenes Magt og vise, at han var Guds Tjener. Han vidste, da han var paa Bjerget (formedelst Aabenbaring), at Israel havde indladt sig paa Afguderi; han kunde fremstille Korahs, Dathans og Abirams Synd, afsløre Hexekvinders og Troldmænds Færd og paapege Herrens sande Profeter. Josva forstod, hvorledes han skulde opdage den Mand, der havde stjaalet Guldtungen og den babyloniske Kaabe. (Josva 7 Kap.) Michæas kunde udfinde den falske Aand, som inspirerede fire hundrede Profeter, og dersom hans Raad var bleven fulgt, vilde mange Menneskeliv være blevne sparede. (2 Krøn. 18.) Elias, Elisa, Esaias, Jeremias, Ezechiel og flere andre Profeter besad denne Magt. Vor Frelser, Apostlerne og endog Kirkens Medlemmer vare velsignede med denne Gave, thi Paulus siger 1 Korinth. 12, 7-12: „Men Aandens Aabenbarelse gives Hver til det, som er nyttigt. Thi En gives Viisdomstale formedelst Aanden; en Anden Kundskabstale ved den samme Aand; en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden profetisk Gave; en Anden at bedømme Aander; en Anden at tale i Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom han vil." Alt dette udgik fra den samme Guds Aand, og var Guds Gaver. Den ephesiske Menighed var istand til ved dette Princip „at prøve dem, som sagde sig at være Apostler, og vare det ikke, og befandtes at være Løgnere." (Aab. 2, 2.)

Ved at efterspore Tingen fra Grunden af og betragte den filosofisk, vil man finde en væsentlig Forskjel mellem Legeme og Aand. Legemet antages at være organiseret Materie, og Aanden antages af Mange at være immateriel, det vil sige, uden Substants. Hvad det sidste angaaer, tage vi os den Frihed at være af en anden Mening og sige, at Aanden

ogsaa er en Substants, at den er materiel; men den bestaaer af en mere reen, elastisk Materie end Legemet. Vi paastaae tillige, at den var til før Legemet, at den kan være til i Legemet og vil være til skilt fra Legemet, medens dette hensmuldrer i Jorden, og at den i Opstandelsen atter vil vorde forenet med sit Legeme.

Uden at indlade mig paa at beskrive denne mysteriøse Forbindelse mellem Legem og Aand, eller de Love, hvorefter de existere, deres Forhold til hinanden og Guds Bestemmelse med samme, vil jeg kun bemærke, at Menneskeaanderne ere evige, at de styres af det samme Præstedømme, som paavirkede Abraham, Melchisedek og Apostlerne; at de ere organiserede efter dette Præstedømmes Orden, hvilket er uden Dages Begyndelse eller Aars Ende; at de alle bevæge sig, hver i sin Virkekreds, og regjeres efter Guds Love; at, naar de komme tilsyne paa Jorden (i Kjødet), befinde de sig her i en Prøvestand og beredes, hvis de ere retfærdige, for en tilkommende og større Herlighed; at gode Menneskers Aander kunne ikke give sig af med onde Aander udenfor de foreskrevne Grændser, thi „Michael, Erke-Engelen, turde ikke fremføre en Bespottelsesdom mod Djævelen, men sagde: Herren straffe Dig." (Juda 9 V.)

Det lader ogsaa til, at de onde Aander have deres bestemte Grændser, og at de have Love, hvorefter de regjeres eller kontroleres, og at de ere bekjendte med deres tilkommende Skjæbne. Derfor sagde de onde Aander, som vare i den Besatte, til Frelseren: „Er Du kommen for at plage os før Tiden?" og da Satan fremstillede sig for Herren iblandt Guds Sønner, sagde Herren til ham: „Hvorfra kommer Du? og Satan svarede Herren og sagde: fra at gaae omkring paa Jorden, og vandre op og ned paa den." I Skriften kaldes han desuden den Fyrste, som har Magt i Luften, og det er saare tydeligt, at de onde Aander besidde en Magt, som ikkun kan holdes i Tømme af dem, der have Præstedømmet, hvilket vi forhen have bemærket i Tilfældet med Skevas syv Sønner. (Ap. Gj. 19.)

Efter at have sagt saameget angaaende disse Sager i Almindelighed, uden specielt Hensyn til nogen særegen Magt eller Indflydelse, saasom til Troldkarlene i Egypten, Jødernes Troldmænd og Troldkvinder, Hedningernes Orakler, Sortekunstnere, Spaamænd, Stjernetydere, Maanesyge, eller de, som vare besatte af Djævle i Apostlernes Dage, ville vi nu anføre nogle Exempler paa falske Aanders Virksomhed i nyere og nyeste Tider, samt forsøge ved Hjælp af Skriften at afsløre deres sande Karakteer.

De „franske Profeter" vare i Besiddelse af en Aand, som bedrog; de fandtes i Vivario og Dauphinee i stort Antal i Aaret 1688, hvoriblandt mange Drenge og Piger fra 7 til 25 Aar gamle; de havde besynderlige Anfald, ledsagede med Skjælvning og Besvimelse, hvorunder de udstrakte Arme og Been; de forbleve en Stund i en Henrykkelsestilstand, og naar de kom til Bevidsthed igjen, yttrede de alt, hvad der kom dem i Munden. (See Bucks theologiske Lexicon).

Gud har aldrig havt Profeter, som handlede paa denne Maade; der var aldrig noget Usømmeligt i Herrens Profeters Fremgangsmaade i nogen Tidsalder, heller ikke havde Apostlerne eller Profeterne i Apostlernes Dage noget Saadant. Paulus siger: „I kunne Alle profetere den Ene efter den Anden, men dersom en Anden, som sidder der, faaer en Aabenbarelse, da tie den Første, thi Profeternes Aander ere Profeterne underdanige," men i de ovenberørte Tilfælde finde vi, at Profeterne ere Aanden

underdanige, falde omkuld, have Krampetrækninger, vælte sig og besvime formedelst Indflydelsen af den Aand, der har fuldkommen Herredømme over dem. Paulus siger: „Alt skee sømmeligen og med Orden;“ men i ovennævnte Tilfælde see vi den største Uorden og Usømmelighed i Maaden, hvorpaa baade Mænd og Kvinder gebærde sig. Det samme gjelder mange af de saakaldte Opvaktes Falden omkuld, Vælten omkring, Besvimelser, Rystelser og Henrykkelser i vore Dage, hvilket ikke bevirkes ved Guds Aand, thi denne er ikke en Forvirringens men Fredens Aand.

Johanna Southcott paastod at være en Profetinde og udgav en Samling af Profetier i 1804; hun blev Grundlæggeren af et Folk, som endnu findes. Hun skulde f. Ex. føde, paa et bestemt Sted, en Søn, som skulde være Messias, hvilket slog feil. Fraseet dette, hvor læser man nogensteds i Guds Ord om at en Kvinde grundlagde en Kirke? Paulus formaner Kvinderne paa hans Tid „til at tie stille i Forsamlingerne, men om de ønske Underviisning om Noget, da adspørge de deres Mænd hjemme.“ Han vilde ikke tilstede en Kvinde „at byde, eller herske, eller anmasse sig Myndighed i Menigheden;“ men i det omtalte Tilfælde finder man, at en Kvinde er en Kirkes Stifter, Aabenbarer og Veileder, dens Alpha og Omega, tvertimod enhver anerkjendt Regel, Grundsætning og Orden.

(Fortsættes.)

Correspondance.

Norge.

Christiania, d. 24. Juli 1871.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder!

Paa denne mindeværdige Dag er det mig en Glæde at kunne melde Dem, at jeg føler vel baade i timelig og aandelig Henseende. Jeg er taknemmelig til Dem, at De lod mig have Frihed de sidst forløbne ti Uger til at besøge mine Slægtninge og Venner i den nordlige Deel af Jylland, efterat jeg havde været borte fra dem i ni Aar, i hvilken Tid jeg blev ret godt bekjendt med Guds Riges Ordning hjemme i Utahs fredelige Dale. Jeg er ogsaa godt bekjendt med mange af de Hellige hjemme, og da det er falden i min Lod at komme tilbage til Skandinavien igjen, er det mig en Glæde, at min Familie og saamange af min nærmeste Slægt nu ere Borgere i Zion. Jeg har modtaget glædelige Efterretninger fra dem; Tiden synes at gaae vel for dem.

Skjøndt De gav mig god Tid til at besøge mine Venner i Danmark, kom jeg dog ikke til dem alle, og nogle af dem ønskede, at jeg skulde afholde Forsamling hos dem. Jeg var glad ved at arbeide i Forening med Præs. J. H. Jensen i Aalborg Conference, saavel som med de øvrige Brødre fra Zion, og ligeledes med dem, som endnu ikke have havt Leilighed til at reise til Zion for at lære mere om Herrens Veie.

Kjære Broder Peterson, det var med rørte Følelser jeg tabte Dem og Zionsbrødrene P. O. Thomassen og A. H. Lund afsigte, da jeg med Dampskibet Aarhuus forlod Kjøbenhavn den 19de Juli; jeg ankom til Christiania Torsdag Aften Kl. 11 og tog ind paa en Gjæstgivergaard. Fredag Morgen gik jeg til Østerhousgade

Nr. 27 og hilstes der velkommen af Præsident P. Brown og flere Brødre, men ingen af dem kjendte mig uden igjennem „Stjernen" fra ældre og nyere Tid, og jeg kjendte ikke En her i Norge.

Igaar, Søndag den 23de, blev vor nye Forsamlingssal her i Christiania indviet af Præsident P. Brown, ved hvilken Leilighed omtrent 400 Hellige fra Christiania og andre Byer havde forsamlet sig. Salen er stor og rummelig, med 12 Fag Vinduer (6 paa hver Side), et Galleri for Sangchoret, der bestaaer af omtrent 40 Medlemmer, en Forhøining for endeel af Præstedømmet samt en prægtig Talestol. Salen var ved denne Leilighed (Indvielsen) smykket med Grønt og Blomster, og en stor Krands, omtrent af Mands Høide omgav de fire Bogstaver B. W. A. O., der betegnede de 3 tilstedeværende Zionsbrødres og Bygmester Olsens Navne. De Hellige overrakte Bygmesteren en meget smuk Bibel for hans Nidkjærhed i at faae dette store tre-etages Huus bygget. Tredie Sal indeholder Forsamlingssalen, Contoir og Sovekammer for Conference-Præsidenten. Broder Brown har havt et stort Arbeide og meget travlt med at faae dette Huus bygget, som vi nu kalde de Helliges eget Huus.

Br. Christoffersen var her ogsaa; han kom ud af Fængslet i Torsdags, hvor han havde faaet 3 Dages Vand og Brød for at døbe en Pige, hvis Moder ikke er i vor Menighed. Moderen havde derfor ved Skolelærerens og Præstens Hjælp faaet Politiet til at arrestere ham.

Maa Gud velsigne Dem i den Stilling, De indtager her i Skandinavien, er mit Ønske og Bøn.

Deres Broder i Frelsens Evangelium
J. C. A. Weibye.

Vore Emigranter ere lykkelig ankomne til New York den 11te Juli.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Knud Peterson.
Trykt hos F. E. Bording.